

Osobní životopis Mgr. Jaroslav BUREŠ

Datum narození: 26.8.1945
Adresa současného bydliště: Opavská 128, VÍTKOV 749 01

Pan Bureš se narodil krátce po skončení 2. světové války v Rohozné u Poličky, v rodině pekaře a textilní dělnice. Oba jeho rodiče byli totálně nasazení ve Svitavách, oba měli štěstí, že ve svých profesích. Má 2 sourozence sestru Dobromilu a bratra Blahoslava.

Tehdejší osmiletou střední školu, dnešní základní, absolvoval ve Svitavách, Brně, Světlé nad Sázavou, stěhování rodiny bylo závislé na funkcích a společenském postavení jeho otce jako pekaře. Střední školu s maturitou absolvoval ve Vítkově v roce 1962. V roce 1965 vystudoval Vojenské automobilové učiliště v Nitře, v roce 1994 Vojenskou vysokou školu pedagogickou v Bratislavě a v roce 1997 Filosofickou fakultu UP v Olomouci. Celý život si prohluboval své vzdělání kurzy.

Život rodiny byl ovlivněn myšlenkou československou, v duchu rovnoprávnosti a sounáležitosti s lidmi. V roce 1968 vstoupil po vzoru svého otce do Komunistické strany Československa.

V roce 1968 se oženil, z manželství se narodila dcera Jaroslava a syn Marian. Od roku 1964 – 1998 působil jako voják z povolání v různých funkcích, od roku 1973 souběžně jako lektor oborů souvisejících s armádou ČR. Poté, po odchodu do zálohy, učil na Vyšší odborné škole sociálně právní v Mostě a v jiných městech. V roce 2005 se vrátil do Vítkova a dál působil jako lektor vzdělávání dospělých.

Osobní příběh:

V době invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa sloužil jako důstojník u automobilního praporu v Postoloprtech. V srpnu 1968 se útvar zúčastnil vojenského spojeneckého cvičení se Sovětskou armádou. Cvičení probíhalo podle plánu, který měl námět obrana republiky před vojsky NATO. O příchodu nějaké „bratrské pomoci“ armáda Československa nic netušila. Řadoví vojáci a důstojníci o ničem předem nevěděli. Čekali na rozkaz, kdy začne další epizoda vojenského cvičení s vojsky Varšavské smlouvy. Místo rozkazu jim najednou nad hlavami začali létat letadla a až za několik hodin se dozvěděli co se děje. Byli z toho zmatení, nevěděli co dělat, jestli jít někoho chránit, někomu pomoci, jestli se vůbec mohou pohnout z místa, aby nevyvolali nějaký konflikt. Až po deseti hodinách dostali rozkaz vrátit se do kasáren. Všechno se v nich bouřilo, měli vztek, začali se domlouvat na povstání k odporu v kasárnách, avšak než stačili něco vymyslet, utekla ta pravá chvíle, kdy by odpor měl nějaký efekt. Neměli žádné a nebo minimální informace o skutečném vývoji vojensko-politické situace. Situace se klidnila, vojska Varšavské smlouvy opustila republiku a v Československu zůstalo „pouze“ asi sto tisíc vojáků sovětské armády.

„Nesouhlasil jsem s invazí vojsk Varšavské smlouvy, svůj nesouhlas jsem vyjadřoval nahlas a proto mne roku 1970 vyloučili ze strany.“

Jeho život se následně vyvíjel jako život všech ostatních lidí ve společnosti, oženil se, měl děti a dál sloužil v armádě, vykonával rád svou práci.